

НЕБЕСНА КНИЖКА

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 8(100)
1.08.2021 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

Христос дуже багато часу проводив із апостолами, навчаючи їх істини. Але одного разу Ісус узяв із собою тільки трьох найближчих учнів: Петра, Якова та Івана—і піднявся з ними на гору Фавор. Зійшовши на вершину, Христос почав молитися. Під час молитви апостоли побачили, як Ісус преобразився: лице його засяяло, мов сонце, а одяг став білим, як сніг. Саме тому свято, яке встановлене християнами на згадку про цю подію, називається Преображенням. Детально ця подія так описана в Євангелії від Луки: **«Ісус узяв з Собою Петра, Івана та Якова та й зійшов на гору молитись. І як молився Він, то вигляд обличчя Його змінився, і одежа Його стала білою, блискучою. І ось два мужі розмовляли з ним, а це були Мойсей та Ілля. Вони, явившись у славі, говорили про смерть Його, якої Він мав зазнати в Єрусалимі. А Петро та інші апостоли були обтяжені сном; а пробудившись, побачили вони славу Його та двох мужів, які стояли з Ним. А коли ці мужі розлучились з Ісусом, то Петро сказав до Ісуса: «Наставнику, добре нам тут бути! Ми зробимо тут три намети: один Тобі й Мойсею один, а один—Іллі». І коли він це говорив, то з'явилась хмара та й осінила їх. І налякались вони, як увійшли в хмару. І почувся ось голос із хмари: «Це Син Мій любий,—Його слухайтеся!» А коли цей голос пролунав, то залишився Ісус один...»** (Лк. 9:28–36).

Ісус часто усамітнювався на тривалий час, щоб помолитися. Тому, коли Христос з трьома апостолами пішов на гору, це нікого не здивувало. Іноді Він молився всю ніч, наприклад, перед тим, як обрати апостолів. Іноді Він вставав ще до сходу сонця і йшов на гору, щоб помолитися. Господь не міг бути без молитви—без спілкування з Отцем. Цілий день Він служив людям, проповідував Царство Боже, навчав, зцілював, звільняв усіх, хто потребував цього, і навіть годував велику кількість людей. Народ завжди оточував Його та апостолів, через те вони дуже часто навіть не мали часу, щоб поїсти, не говорячи вже про відпочинок. Тому саме в молитві Господь черпав силу для подальшого служіння й отримував духовне та фізичне відновлення для праці. Так було і в день Преображення, коли Ісус піднявся на Фавор. Під час Ісусової молитви апостоли позасинали, найімовірніше, це відбувалося пізно ввечері або вночі. Прокинувшись від сну, Петро, Іван та Яків побачили Ісуса у славі Небесного Царства та відчули велике блаженство—радість, якої вони ніколи не переживали на землі. Саме тому апостоли запропонували Христу зробити на горі намети, щоб там залишитися. До цієї величної події приєднався і Бог-Отець, освітивши Своєю присутністю місце Преображення та проговоривши до апостолів: **«Це Син Мій любий, Його слухайтеся!»**

Про цю подію, що відбулася на горі Фавор, апостол Петро згадує в 1 розділі 2 послання, звертаючись до церкви: **«Об'явили ми вам силу і прихід Господа нашого Ісуса Христа, будучи очевидцями величі Його. Бо Він прийняв від Бога Отця честь і славу, коли зійшов до Нього від величної слави такий голос: «Оце Син Мій любий, що Я вподобав Його!» І той голос чули ми, як сховався з неба, як були з Ним на святій горі.»** (2 Пет. 1:16–18). Апостол назвав гору Фавор святою. Зрозуміло, що гора не може мати святості, але місце на горі освятилося від присутності Святого Бога. Таким же чином грішна людина

ПРЕОБРАЖЕННЯ

освячується від Божої присутності, це не її надбання чи заслуга, а дія Святого Божого Духа.

Яке духовне значення має подія Преображення Господнього для християн? Вона дає дуже важливе свідчення: для того, щоб бути зі святим Богом, ми маємо також преобразитися, тобто змінитися. Апостол Іван в Книзі Об'явлення, побачивши славу Небесного Єрусалиму, написав: **«І не ввійде в нього ніщо нечисте, ані хто робить гидоту та неправду, а тільки ті, що написані в Книзі життя Агнця»** (Об.21:27). Духовне преображення—це процес нашого освячення, яке означає звільнення від гріховних вчинків та способу життя, оновлення розуму і відтворення в нас Христового характеру. Сам факт того, що ми віримо в існування Бога, нічого не змінює в нашому житті. Для того, щоб мати спільність із Богом, нам потрібно виконати Його волю, тобто прожити не так, як ми хочемо чи розуміємо, а так, як хоче Бог. На горі Преображення апостоли побачили Ісуса у славі Небесного Царства і почули повеління Отця: **«Це Мій Син улюблений, Його слухайте!»** Ці слова Творця стосуються не тільки апостолів, але і всіх послідовників Ісуса. Якщо ми Його не слухаємо, то ми не будемо мати ніякої спільності з Богом.

Багато людей чомусь вважають, що вхід до Небесного Царства отримується автоматично: звершив обряд посвячення у християни, інколи заглянув до церкви на свято—і ти будеш з Богом у вічності. Але навіть у звичайному житті ми розуміємо, що так нічого не робиться. Наприклад, щоб отримати свідоцтво про повну середню освіту, недостатньо лише записа-

ти дитину до школи й іноді з'являтися на уроках. Батьки мають подати документи, адміністрація видає наказ про зарахування до навчального закладу, протягом одинадцяти років дитина

щодня відвідує уроки, виконує завдання, складає різні іспити, і лише тоді може отримати документ про освіту та стати абітурієнтом для здобуття вищої освіти. Тобто, щоб отримати середню освіту, людина має присвятити цьому приблизно 15 відсотків свого земного життя. То чому ми вважаємо, що для отримання вічного життя нічого не потрібно робити? Тут може виникнути питання: «А що треба зробити?». Усе необхідне записане в Слові Божому, яке являється точною інструкцією для нашого життя, вірним вказівником шляху. Це Слово, яке виклав через Своє вчення Ісус Христос, дав нам Сам Творець. У ньому чітко описано, яким повинен бути християнин. Проте, багато людей, які вважають себе християнами, взагалі не обтяжують себе тим, щоб познайомитися з Писанням. Насправді Новий Заповіт—зовсім невелика книга, в ній близько 300 сторінок. Багато любителів літературного жанру за своє життя прочитують сотні повістей та романів. А от з Божою Книгою ніяк не складається: хтось ніколи не має часу на це, хтось не має бажання, а хтось починає читати, нічого там не зрозумів та й покинув. То про який доступ у вічне життя може йти мова? Де хто каже, що ніхто не може знати, що буде після смерті, ніхто звідти не повернувся. Але насправді людина просто не хоче цього знати і так себе заспокоює. Деякі християни навіть не розуміють, в чому різниця між Ісусом Христом та іншими відомими світовими духовними лідерами. Відповідь дуже проста: ніхто із них не вирішив проблеми гріха—єдиної перешкоди, яка відділила нас від Творця, а Христос прийняв на Себе покарання за гріхи людства. Ісус являється не просто відомим духовним лідером, а Божим Сином. Він довів це Своєю воскресінням з мертвих, оскільки смерть не мала над ним влади, як має її над усіма людьми.

У книзі Екклесіяста 12:13–14 дуже стисло даний підсумок сенсу людського життя: **«Вислухаймо ж підсумок усього цього: Бійся Бога й виконуй заповіді Його, бо в цьому міститься все для людини! Бо Бог приведе кожну справу на суд і навіть усе втає—чи добре воно, чи зле.»** Це—важлива і вічна істина: ми дамо Богу звіт за всі вчинки. Страх Божий, любов до Бога і Його Слова, покіра Його заповідям, любов до ближнього приносять змістовність у наше життя. Господь зважить кожного із нас—віруючих і невіруючих—і судитиме за вчинками. Ми не знайдемо виправдання в день суду, якщо ігнорували чи відкидали Божу благодать. Підставою для оцінки всього нашого життя буде Слово Боже, саме на підставі нього буде визначатися наша доля у вічності. Бог дав людям найбільший небесний дар—Свого Сина Ісуса Христа. Але життєвий вибір щодо Ісуса робить кожна людина самотійно. Наша справа—почути Євангелію, яка є доброю звісткою про спасіння, повірити в неї, прийняти вчення Ісуса Христа і все життя слідувати за Ним, тобто жити за Його вченням. Ось це називається християнством. Тоді наше життя преобразиться таким чином, як Бог цього бажає, і тоді ми зможемо увійти в славу Небесного Царства, яка біля двох тисяч років тому була явлена апостолам на горі Фавор. Нехай Господь благословить усіх людей зрозуміти цю важливу істину та прийняти вірне рішення у своєму житті!

Павліна Снівак

МЫ СЛУЖИМ ГОСПОДУ ...

Вот уже и дошли мы до знаменательно-го рубежа: вышел 100 й номер нашей газеты. Может, кто-то со стороны и подумает – что там такого, но для нас, людей, изнутри переживших все, – это определённый рубеж, который, Слава Богу, преодолён. Когда мы начинали – были люди, которые говорили, что это не нужно никому, вы закроетесь скоро, были разного рода скептики и недоброжелатели, но мы знали, что наше дело принадлежит Господу, потому что мы распространяем Его Слово.

Апостол Павел пишет: «В усердии не ослабевайте; духом пламенейте; Господу служите» (Рим.12:11). Часто этот стих давал силу подниматься и идти дальше, потому что не всегда бывало просто, так как враг душ человеческих противодействовал, чтобы это служение не совершалась, но каждый раз мы говорили себе, что мы служим Господу, и это давало нам силу и мотивацию не опускать руки.

За эти годы наша газета была распространена в разных странах: в Италии, в Польше, во многих городах Украины, в тюрьмах и в больницах. Естественно, всегда хочется видеть явные плоды своего служения, но так как газета распространяется на улицах и в разных местах, служение Слова происходит в душах людей, и в основном этот плод видит и производит Бог, а мы сеем Слово через газету и не всегда явно можем это видеть. Но Господь никогда не давал нам повода сомневаться, что этот труд важен и нужен. Помню, бывали времена, когда подступало сомнение, и Бог тут же давал подтверждение того, что это Его служение, начинали приходить письма с разных мест – сел, городов, тюрем, где люди благодарили за газету и за духовную поддержку через нее. Вспоминаю один случай, когда нам писала из глухого села женщина, которая была инвалидом. Как она благодарила за газету! Это было для нее

большой духовной подпиткой. Когда я читал ее письма, видно было по почерку, как ей тяжело писать, так как она была инвалидом, для меня это было подвигом и это давало мотивацию продолжать трудиться.

Конечно же, многое изменилось от начала: кто то приходил, кто то уходил, но есть основная команда, которая неизменна все эти годы. Я особенно благодарю Бога за каждого из них. Господь так распорядился, что я теперь живу в Европе, но, несмотря на это, команда верных людей продолжает этот труд. Благодарение Богу, за это время мы смогли сделать газету доступной и для тех, кто читает в интернете – это еще один шаг вперед. Мы продолжаем наш путь дальше, невзирая на трудности, но вспоминая слова Господа: «Кто же верный и благоразумный раб, которого господин его поставил над слугами своими, чтобы давать им пищу во время? Блажен тот раб, которого господин его, придя, найдет поступающим так» (Матф.24:45,46)

И пусть часто приходится идти вперед,

преодолевая разные трудности, но Слово Божие обещает радость в конце: «Сеявшие со слезами будут пожинать с радостью. С плачем несущий семена возвратится с радостью, неся снопы свои.» (Пс. 125:5,6)

Я верю, что когда мы придем на небеса, мы увидим огромное количество не знакомых нам душ, на которых мы влияли через газету во спасение, и я верю, что будет особая награда за неопустившиеся руки. Мы продолжаем служить, вкладывая свое сердце, естество, финансы, силы (иногда выше сил, Бог свидетель), чтобы это Слово, дорогой читатель, дошло к тебе и послужило во благо. Нашим ориентиром является Бог и Его воля, нашей мотивацией – верностью Ему, ожиданием – награда от Него, а основанием – Его Слово: «И всё, что делаете, делайте от души, как для Господа, а не для человеков, зная, что в воздаяние от Господа получите наследие, ибо вы служите Господу Христу» (Кол.3:23,24).

С уважением и любовью
главный редактор Карен Исоян

На “Всесвітньому звіті щастя-2021”, який щороку складають у рамках ініціативи ООН, серед 149 країн світу Україна зайняла лише 110 місце. У рейтингу враховують кілька аспектів, в тому числі ВВП на душу населення, рівень соціальної підтримки, очікувану тривалість життя, свободу вибору, рівень корупції, участь громадян у благодійності та наявність негативних очікувань від майбутнього. Судячи зі статистики, на перших місцях завжди опиняються багаті країни з розвинутою економікою та поліпшеним побутом життя. Бідні та неблагополучні країни завжди займають останні місця. Тобто за щастя вважається проживати забезпечене життя у багатих країнах з гарними можливостями та добробутом. Якщо обставини зміняться – чи то війна, чи епідемія, чи фінансова криза – звісно, така людина буде почуватися нещасною.

Щоб краще зрозуміти, що таке щастя, нам потрібно зазирнути на самий початок зародження людства, в Едемський сад. Сьогодні безліч факторів можуть впливати на наше самопочуття, настрої та емоції. Наприклад, ви загубили телефон чи витратили більше грошей, чим планували на ремонт вашого автомобіля, вам відключили інтернет, і ви не можете зайти на свою сторінку. Всі ці речі стали невідкладною частиною нашого повсякденно-

го життя, і ми не уявляємо собі навіть на мить, як можна обійтися без таких необхідних та корисних речей. Але на початку, коли Бог створив Адама та Єву, перших чоловіка та жінку, Він помістив їх у чудовий, великий і гарний сад з різними плодовими деревами та кущами, що зрошувався річкою з чистою водою. Насправді того, що вони мали в саду, а це – їжа, вода, чисте повітря, гарні краєвиди та постійне спілкування з Творцем, як з Батьком, їм вистачало вдосталь. Адам і Єва отримували насолоду від кожної миті перебування поруч з Господом та перебували в повній любові один до одного і відчували любов та турботу Творця. Це і було щастя, яке переповнює доверху та надихає тільки на добрі почуття та дії. Згодом людство втратило можливість безпосереднього контакту з Творцем та переключилося на пошуки щастя у збагаченні свого матеріального становища. На превеликий жаль, сьогодні щастя стало чимось примарним та далеким, залежним від багатьох чинників. Хто з нас не хотів би мати відкрите спілкування з Богом, Який знає все і має відповіді на всі наші особисті запитання? Якому можна відкрити своє серце, знаючи, що Він тебе вислухає та зрозуміє і обов'язково дасть пораду. Справжнє щастя не залежить від матеріального стану чи міцного здоров'я, тому що ці речі тим-

часові та змінні. Щастя цілком залежить від повернення до справжніх та щирих відносин з Творцем, від твердої віри та розуміння того, що любов Бога оточує та оберігає тебе кожного дня, застерігає та намагається спасти твою душу і виправити життєвий шлях. Щастя – це жити, перебувати в Його любові постійно, просипаючись та засинаючи з цією думкою та приносячи подяку Йому за все добре чи лихе.

«Блажен той чоловік, який не слідує зловмисників порадам. Щасливий той, хто не зверне на шлях гріха. Блаженний, хто не оселився в домі богохульців, які глузують з Бога. Натомість утішається вченням Господнім. Над ним міркує день і ніч. Він буде життєдайним, мов тес древо, що зростає над потоком, що вчасно плодоносить і ніколи не скидає листя. Той чоловік у всьому, чим займеться, успішний буде. А грішні люди – не такі. Вони, мов та полова, що її здуває вітер. Тому й не виправдатись їм, не буде місця їм між праведних людей. Чому? Бо праведних Господь веде, а грішники загинуть!» (Пс.1)

Щасливі ми, коли міркуємо над Словом Божим, коли поради у Господа шукаємо, а не у людей, коли намагаємось брати з Нього приклад, бо Він є наш взірець. Коли наше життя тече згідно з Його планом, тоді ми розуміємо, що не дарма прожили це земне життя та гідні того, щоб насолоджуватись Його присутністю в вічності. Людина, яка придбає всі багатства світу, а Господа втратить, насправді втрачає усе. Той же, хто знайшов Бога, знайшов найцінніший скарб свого життя у поверненні в вічну любов Його. Той буде, як дерево над потоком, яке отримує вдосталь води та поживи, щоб вчасно плодоносити, тому що живиться від Самого Господа. Така людина буде успішною кругом, бо джерелом благословіння, мудрості та всякого доброго діла є наш Творець! Щастя не буває тимчасовим, ти або щасливий або ні!

Костянтин Скобелев

МИ СИЛЬНІ, КОЛИ З НАМИ Є ГОСПОДЬ

Ми сильні, коли з нами є Господь.
Ми сильні, коли з нами є опора.
Ми сильні, коли з нами завжди Той,
Кому усе схиляється в покорі.

Ми сильні є. Хоч духом ми слабкі
Буваєм часто на земній дорозі,
Та ми ідем сміливо до мети,
Тому що знаєм – наша сила в Бозі.

Він Той, Хто нас із ями підніме,
Він Той, Хто понесе нас у знемозі.
Він Той, Хто завжди

поруч з нами йде,
Він Той, Хто потішає у тривозі.

Він вірний друг. Він правда і життя.
Він наша скеля.

Він є наш Спаситель.
І з Ним не страшно йти у майбуття,
Бо Він в темряві путь нашу освітить.

Він залікує наші рани всі...
А їх у кожного завжди є так багато.
Він джерело душевних всіх утіх,
Він джерело святої благодаті.

Не бійтесь, друзі, бо є поруч Той,
Кого ми часто так не помічаєм.
Бо з нами поруч люблячий Господь,
Який до Себе ніжно пригортає.

Його любов – неначе океан.
І кожен, хто пливе в нім, не потоне.
Для кожного із нас є в Нього план,
І план цей завжди

є простий й чудовий.

До нього йти порою тяжко нам.
Так часто ми цей план не розумієм,
Але коли пройдемо весь той шлях,
Тоді поглянем ми назад сміливо.

Тоді ми зрозуміємо – чому.
Тоді ми зрозуміємо – навіщо.
Тоді в подяці вклонимось Йому
І зрозумієм, що ми стали вище.

Ми стали вище на одну ступінь,
І до Христа ми стали іще ближче.
Тому прошу, всі сумніви відкинь
Й не бійся, коли вітер лютий свище.

Ти не один. Це завжди пам'ятай.
Це пам'ятай, коли покинуть сили,
Коли проблеми будуть через край,
З тобою Бог. Ти завжди у це віруй.

Він не допустить
через сил страждань.
Якщо Він допустив – тобі по силі.
Нехай не буде в тебе нарікань,
Бо ти, повір, воістину щасливий.

Твій шлях земний
провадить Сам Господь,
І Він тебе корисному навчає.
Тому цю путь з подякою проходи,
Бо твій Ісус тебе не покидає.

І в той момент, коли вогонь горить
І твою душу полум'ям лоскоче,
Ти не забудь, що цінне – не згорить,
Вогонь цей розв'язати пута хоче.

І все, що тебе зв'язує – згорить.
Це все для того,
щоб зробити вільним.
З Ним все пройдеши.
І будеш далі жити.
Він Той, Хто зробить
тебе знову сильним.

Не бійся, друже. Твій Господь веде.
І тобі зовсім нічого боятись.
Бо ти пройдеши. І зміниться це все.
І ворог – ні, не зможе насміятись.

Ти вийдеш переможцем. Бо Господь
Тебе тримає міцно так за руку.
І зовсім скоро зможеш побороти
Свою тяжку і невимовну муку.

Ти сильний є. Хоч духом і слабкий
Буваєш часто на земній дорозі,
Та ти іди сміливо до мети
І пам'ятай, що сила твоя – в Бозі!

Почему во многих случаях, описанных в Библии, период ожидания предшествовал получению великих Божьих благословений определёнными людьми?

Ожидание... Это время, когда человек живёт тем, чего он ожидает – предвкушениями, представлениями, образными картинками исполнения ожидаемого. Мы знаем случаи, когда ожидание спасало людей. Или, если точнее, – надежда. В жизни некоторых людей наступал такой период, когда жизнь им становилась в тягость. Это случаи нахождения людей в концлагерях или на смертном одре в болезни, когда врачи уже не давали этим людям даже одного процента на жизнь... Какой смысл жить дальше, когда собственная логика твердит, что это уже конец? Зачем дальше мучиться? Нечто подобное переживают и пожизненно осуждённые, оставшиеся без малейшей надежды на свободу.

Иногда только ожидание перемен, даже лёгкая надежда сохраняет человека от самоубийства и даёт силы жить дальше. Я не имею в виду людей, глубоко верующих и целиком доверяющих свою жизнь Богу. Таковым значительно легче, так как они живут не для себя, но для Того, кому они вверили свою жизнь, хотя и они подвержены жизненным испытаниям.

Но существуют и отрицательные примеры, когда люди теряли настоящее в ожидании иллюзорного будущего, которое никогда так и не наступило. А сколько они могли бы сделать полезного, если бы не это парализующее, неоправданное ожидание? Сколько прекрасных женихов было отвергнуто, когда девушка вверилась какому-то обворожившему её проходимцу. Слышал о случаях, когда девушки ожидали из армии своих женихов, сохраняя полную верность, но когда те возвращались, то их мнение менялось и женихи женились на ком-то другом. Сколько горя, слёз и боли принесло ложное необоснованное ожидание того, чего не следовало бы ожидать! О подобном феномене, ожидании плохого, даже Христос сказал, что люди, живущие в последнее время, будут издыхать от страха и ожидания будущих бедствий.

«Люди будут издыхать от страха и ожидания [бедствий], грядущих на вселенную, ибо силы небесные поколеблются...» (Лук.21:26)

Когда я пишу эти строки, у нас в штате объявлен всеобщий карантин. Остановлены заводы и фабрики, рабочие находятся по домам. И если одна категория молодых граждан пока беспечна, то большая часть взрослого населения в большой тревоге. И это ожидание мрачного неизвестного приводит людей к страху и неоправданной панике. Это плохие примеры ожидания...

Некогда Давид обращался к Богу с просьбой сохранить жизнь его от страха.

«Услышь, Боже, голос мой в молитве моей, сохрани жизнь мою от страха врага» (Пс.63:2).

Давид не боялся врагов, но молился Богу сохранить его от страха врага. Да, страх без причины, а он почти всегда имеет оправданные причины (по крайней мере, это нам так может казаться), лишает человека здравомыслия и толкает на неразумные решения.

Но для людей Библии часто ожидание являлось большим благословением. Ожидание предшествовало рождению таких благословенных мужей как Самуил и Иоанн Креститель. Вы помните истории их рождения?

Или взять, например, Авраама. Господь призвал его выйти из языческого родства и идти в землю, которой он никогда раньше не видел и о которой ничего не знал. При этом Бог пообещал размножить его и дать ему потомство, как песка на берегу моря. (Быт.22:17)

И вот после этих обещаний наступили долгие годы ожидания. При этом Аврааму пришлось в ожидании прове-

сти весь оставшийся детородный период своей жены Сарры. К тому времени он и сам оказался не в лучшей форме для произведения потомства согласно тому, что было сказано о нём за тот период его жизни: «И потому от одного, и притом **омертвело**го (Авраама), родилось так много, как [много] звёзд на небе и как бесчислен песок на берегу морском» (Евр.11:12)

А Бог, как нарочно, ещё сказал переименовать его жену Сару в другое имя, означающее «Мать многих народов», и так её называть. И это при слугах и служанках, которых было у них до тысячи человек. Что могли подумать слуги и служанки? Как понять старенького дедушку, всю жизнь ожидавшего потомства от своей жены и на

старости лет уже ставшего свою старушку называть «мамой многих народов»?

И всё же так, при явном чуде Божьем, рождается у них сынок – Исаак. Да ещё при этом и Авраам омолодился. После смерти Сарры, в свои 137 лет, он опять женится и ещё рождается у него шесть сыновей. Казалось бы, после рождения Исаака – сына обетований, всё уже пойдёт легче. Но нет же! Исаак женится в 40 лет, и у него нет детей. И опять ожидание длиной в двадцать лет.

В конечном счёте, первый внук у Авраама от Исаака с о времени выхода его из Харрана рождается аж через долгие 85 лет. Восемьдесят пять лет томительных ожиданий от Божьего обещания размножить его до первого внука. Знаю супружескую пару, которая к 65-и годам имела более 100 внуков!

Второе обещание Божье Аврааму о получении Ханаанской земли в наследие практически вообще не сбылось при жизни Авраама. Всю свою жизнь Авраам странствовал по чужой земле, которую Бог обещал дать его потомству когда-то. Лишь исключением был небольшой кусочек земли, купленный для погребения умершей жены, Сарры.

«И не дал ему на ней наследства ни на стопу ноги, а обещал дать её во владение ему и потомству его по нем, когда ещё был он бездетен» (Деян. 7:5)

«Верую Авраам повиновался призыванию идти в страну, которую имел получить в наследие, и пошёл, не зная, куда идёт. Верую обитал он на земле обетованной, как на чужой, и жил в шатрах с Исааком и Иаковом, соноследниками того же обетования; ибо он ожидал города, имеющего основание, которого художник и строитель Бог» (Евр.11:8–10)

ПОЛЬЗА ОЖИДАНИЯ

Теперь давайте посмотрим, была ли польза от такого томительного ожидания? Время ожидания сильно изменило Авраама в лучшую сторону. Из язычника, родственники которого служили другим богам, Авраам пре-

вратился в благородного праведника, о котором свидетельствовали люди, знавшие его: «*послушай нас, господин наш; ты князь Божий посреди нас*» (Быт.23:6)

Все эти перемены произошли с ним по причине его доверчивого ожидания. Согласитесь, что ожидать в бездействии очень нелегко. Ведь не секрет, что предпринимать что-то при ожидании гораздо легче, чем просто ждать. В поиске выхода, в отличие от простого ожидания, всегда внимание сосредоточенно на чём-то другом. То на методах достижения желаемого, то на поиске новых путей и возможностей. И разум занят чем-то, и на душе полегче... Может казаться, что ты что-то делаешь. Но в случае с Авраа-

мом было сложно. Нужно было целиком положиться на Божьи слова и отбивать многочисленные атаки сомнений, приходящих не только от людей, но и от своего опыта и здравого смысла, типа: «Можно ли надеяться на рождение ребёнка от Сарры и дальше, когда обыкновенное у женщин у Сарры прекратилось?»; «А действительно ли мне сказал это Бог, или я сам себе это внушил?»

Ожидание испытывает целесообразность и всегда будет приводить к причине ожидания и проверять её на правдивость и точность. И здесь очень важно, что является основанием ожидаемого? Или это личное предположение, допущение или даже – сильное своё желание? Или, как в случае с Авраамом, – голос Божий, решение Неба?

И в периоды такой внутренней волны сомнений Авраам вынужден был искать аргументы и силы, чтобы отстоять в атаках сомнений Божье слово, которое он однажды услышал от Него. Борясь с сомнениями, Авраам вынужден был отвергать не только сомнения, но и контролировать сам канал, через который приносили искушения. А духовное усовершенствование как раз и достигается посредством установления контроля над мыслительной и чувственной областями. Значит, ожидание, борьба с сомнениями способствовали интенсивному росту Авраама! И не только Авраама, но и тех, кто принимал участие в этой духовной войне или был каким-то образом сопряжён с этим. Это благотворно повлияло и на жену Авраама – Сарру, и на их рабов. Мы в последующем повествовании видим, что и Агарь, служанка Саррина, и её сын Измаил знали к Кому и как обращаться за помощью, когда пришла беда в их жизнь. (Быт.21:14–20)

А позже мы встречаем повествование о слуге Авраама, который поехал найти невесту для Исаака, сына Авраама, и который проявил столько упования на Бога и доверия Ему, чему могут позавидовать современные христиане, получившие гораздо больше обетования и доступ к Богу через Христа! И всё это результат ожидания Авраама, доведшего его до таких взаи-

моотношений с Богом, которые стали примером для всех будущих поколений. А теперь приведём целиком убедительный евангельский текст из послания к Римлянам, который говорит о финале ожиданий Авраама: «...как написано: *«Я поставил тебя отцом многих народов»*, – *пред Богом, Которому он поверил, животворящим мёртвых и называющим несуществующее, как существующее. Он, сверх надежды, поверил с надеждою, через что сделался отцом многих народов, по сказанному: «так [многочисленно] будет семья твоё*. И, не изнемоги в вере, он не помышлял, что тело его, почти столетнего, уже омертвело, и утроба Саррина в омертвении; не поколебался в обетовании Божиим неверием, но пребыл твёрд в вере, воздав славу Богу и будучи вполне уверен, что Он силен и исполнить обещанное. Потому и вменилось ему в праведность. А впрочем не в отношении к нему одному написано, что вменилось ему, но и в отношении к нам; **вменится и нам, верующим в Того, Кто воскресил из мёртвых Иисуса Христа, Господа нашего, Который предан за грехи наши и воскрес для оправдания нашего» (Рим.4:17–25)**

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В нашей жизни возникают нужды и вопросы, с которыми мы обращаемся к Богу, и на многие из них мы получаем скорый ответ. Я помню, как после своего обращения к Богу я чувствовал свою вину перед теми людьми, с которыми соприкасался, и для которых был плохим примером. Я стал усиленно молиться о их спасении. Мои интенсивные молитвы были наполнены таким детским доверием новообращённого человека, что через короткий промежуток времени я получил Божий ответ, что мои молитвы услышаны и Господь спасёт их в своё время.

Но так бывает не всегда. Некоторые нужды допущены нам для нашего духовного возрастания...

Я вспоминаю одно Господне откровение, которое я получил семь лет назад. Вот его содержание:

«Многие Мои дети прилепляются к земной жизни, и тогда Я вынужден допускать в их жизни потрясения, чтобы обратить их внимание к Себе. Но они своё внимание концентрируют не на Мне, но на возникших проблемах, а это Мне не угодно.»

Рассуждая об этом, можно прийти к выводу, что многих наших жизненных сложностей могло бы и не быть в нашей жизни, будь мы прилежны к тому, чему нас Бог учит. Кроме того, Бог имеет на всё Свои сроки. Когда Пётр на последней вечере не мог понять, почему Христос должен омыть ему ноги, то Христос ему сказал: «*что Я делаю, теперь ты не знаешь, а уразумеешь после*». (Ин.13:7)

В другом случае ученики задают вопрос: «*не в сие ли время, Господи, восстановаешь Ты царство Израилю?*», на который вместо ответа услышали: «*Не ваше дело знать времена и сроки, которые Отец положил в Своей власти...*» (Деян.1:7)

Что это? Нежелание Христа дать интеллектуальный ответ? Нет. Просто иногда знания, полученные раньше времени, когда человек не знает, как их употребить, могут быть ему во вред. Особенно это понимают родители, воспитывающие малолетних детей.

Возвращаясь к теме ожидания, хочется сказать, что если Господь приводит нас через период ожидания, не будем терять это время в горечи или отчаянии, но будем помнить, что мы в школе Божьей, с индивидуально подобранной программой лично для нас нашим любящим Отцом!

Да благословит нас Бог терпеливо возрастать «в мужа совершенного, в меру полного возраста Христова» (Еф.4:13)

Александр Борисенко

ПІД БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ

Чи зустрічали ви коли небудь людей, в яких завжди все добре? Тобто, скільки б разів ви їх не запитували, в них завжди все прекрасно. Вони просто живуть і насолоджуються життям під благодаттю Божою... Не знаю, як вам, але мені доводиться мати справу з такими людьми.

Життя не таке однозначне і просте, як нам здається на перший погляд. Не буває "все завжди добре". Емоційних кольорів нікому не уникнути. Радість змінюється на смуток, розчарування на цілеспрямованість, а негативне налаштування на позитивне. Всі ми люди, а справи в людей не завжди йдуть добре... Ну, якщо вже говорити чесно і відверто... Але в цих конкретних людей "Все добре, під благодаттю Божою", кожного разу, коли ви їх про це запитуєте.

Перед тим, як робити висновки про неможливість чи можливість жити під благодаттю Божою, давайте дамо собі шанс зрозуміти, що таке "благодать Божа"?

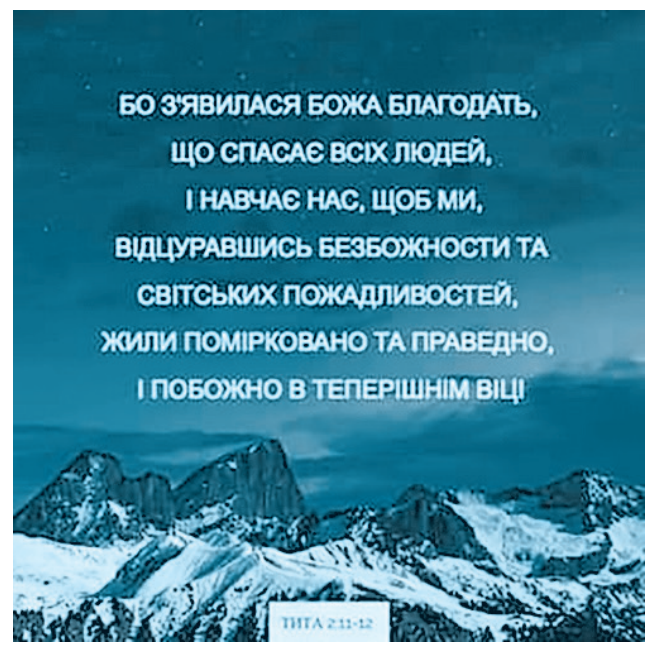
Благодать Божа – це дар людині, дарований Богом. Як відомо, дар, подарунок – це щось, що людина може отримати безкоштовно. Наприклад, коли у мене день народження, я отримую подарунки, і для того, щоб їх отримати, мені не потрібно докладати зусиль чи витрачати фінанси. Залишається лише приймати подарунки і з вдячним серцем насолоджуватися ними. Отож, благодать Божа є подарунком, який дається людині Богом не за її заслуги чи правильно вчинені дії, але просто так.

Тепер зупиніться на хвилину в своїх роздумах і подумайте, що в тому житті ви отримали в подарунок від людей? Це важливо для себе зрозуміти. Таких речей, я впенена, є безліч. Благодать людська має той самий принцип, що і благодать Божа.

Коли ви благословлені людиною, що ви відчуваєте? (Тут мова не тільки про матеріальні подарунки). Я особисто відчуваю цінність любові, радість, вдячність. Впевнена, у вас є теж хороші відчуття. Отож, благодать Божа така сама. Бог постійно, щодня нам щось дарує, та чи здатні ми оцінити і прийняти ті подарунки? Від нашої здатності приймати залежить наше відношення до світу. Якщо коротко – у того, хто вміє приймати подарунки як від Бога так і від людей, дійсно справи добре, він завжди під благодаттю Божою. Правда в тому, що якщо ви не вмієте прийняти подарунки від людей, то від вашого Отця благодать теж не будете здатні прийняти. Або якщо ви

оцінюєте подарунок з точки зору фінансової, а не любові, тоді вам не вдасться відчутти значимість неопієнних подарунків.

Підсумовуючи, скажу: життя під благодаттю Божою можливе. І в житті людина залишається людиною, в обставинах людських. В житті будь-якої пересічної людини присутні труднощі, випробування, вона буває в різних емоційних станах. Відмінність життя під благодаттю Божою від життя простого в тому, що людина, яка живе під благодаттю, скільки б раз

БО З'ЯВИЛАСЯ БОЖА БЛАГОДАТЬ,
ЩО СПАСАЄ ВСІХ ЛЮДЕЙ,
І НАВЧАЄ НАС, ЩОБ МИ,
ВІДЦУРАВИСЬ БЕЗБОЖНОСТІ ТА
СВІТСЬКИХ ПОЖАДЛИВОСТЕЙ,
ЖИЛИ ПОМІРКОВАНО ТА ПРАВЕДНО,
І ПОБОЖНО В ТЕПЕРІШНІМ ВІЦІ

не терпіла поразку і не падала б, вона завжди встане, оцінить те, що їй дано по благодаті Божій, прославить Творця, знайде мир і буде разом з Ним робити кроки вперед. Просте життя, в якому людина не оцінює, не приймає благодаті Божої, проживається людиною під призвою добрих позитивних емоцій і призвою важкості, в певних моментах виснаження, розчарування, розбитості, стресу. Без Божої благодаті людині не завжди вистачає сил встати, аби знову йти вперед.

Що ми очікуємо від життя? Кожен будувє своє життя так, щоб чогось досягнути. В кожного своя мета. Хтось хоче бути мільйонером, хтось – мати хорошу сім'ю, а хтось прагне того, про що ми навіть не думаємо, що воно нам потрібне. Звичайно, на шляху життя будуть повставати перепони, труднощі, і не все завжди буде добре.

Людина завжди на щось сподівається, і очікування людини не завжди співпадають з реальністю. Хороша робота може бути втрачена, зарплата не виплачена. День, що мав бути завтра прекрасним, не завжди завтра таким є. Стаються речі, які ми не плануємо, які змінюють рутину щоденного життя, впливають на нашу душевну рівновагу. Часом добре знане завтра стає невідомим, людська підтримка і опора зникає. Що тоді?

Коли здається, що втрачено все, тоді варто згадати, що воно не втрачено, але тільки таким видається. І коли нічого немає, Бог залишається навіть у пустоті. Бог як люблячий Батько дає нові шанси і можливості відновити все втрачене і навіть здобути нове. Навіть якщо раніше ви Його відкидали і не хотіли мати з Ним справу, то все одно, не зважаючи на це, Він є поруч з вами, Він не змушує вас змінитися і поллюбити Його, але натомість продовжує вас любити. Вам залишається лише прийняти Його дар. І прийняти Його любов або ні... Тут вибір за кожною конкретною людиною.

«Він примушує сонце сходити для злих і добрих і посилає дощ на праведних і неправедних». (Мт. 5: 45). Бог здатен вивести з таких ситуацій, де людина не бачить виходу. Бо там, де неможливо для людини, можливо для Бога. Замінити, наповнити пустоту чимось прекрасним. Щоб в цьому переконатися, достатньо триматися Його руки. І не відпускати її ні за яких обставин. Не має значення, що з вами відбувається, що сталося, і наскільки погано ви можете почуватися в даний момент – найгіршу річ, яку ви можете зробити для себе – це втратити Бога! Не дозволяйте собі відсторонитися від Отця, не дозволяйте незважаючи ні на що. Бо втрачаючи Бога ви втрачаєте все.

У Біблії написано: «Тому що хто знайшов мене, той знайшов життя і дістане благодать від Господа.» (Пр.8:35). Благодать від Господа – в житті в Бозі. Жити благодаттю можливо. Ті люди, в яких завжди "справи добре" і вони під "благодаттю Божою", звичайно також мають проблеми, труднощі і перешкоди, але їхній погляд окрім "погано" скерований більшою мірою на добре. Вони здатні побачити спочатку благодать, а потім шлях виходу зі складних ситуацій. Від нашого погляду на світ, стосунків з Отцем і нашого сталення до труднощів залежить наша здатність приймати і насолоджуватися благодаттю Божою.

Оксана Нестеренко

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;
Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх – смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, увійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія KB № 20494-10294ПР	Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4	Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі Коректор: Олена Ронжина, Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев	Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147 МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК» Призначення платежу: Благодійні внески Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна	Віддруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м.Вінниця, вул.Чехова 12а, тел: (0432)55-63-97. Зам.2120707 Наклад: 2000 примірників.
--	---	--	---	--

